

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 3 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ปักชินจำพรรษาที่วัดอัมพวัน โดย พระภาวนาวิสุทธิคุณ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ปักชินจำพรรษาที่วัดอัมพวัน พระภาวนาวิสฺฐิตคุณ

วันนี้เอาตมาจะเล่าเรื่องอัศจรรย์ให้ญาติโยมฟัง เป็นเรื่องของนกขานกันมาบำเพ็ญกุศลที่วัดอัมพวันนี้ มีความหมายเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมเหมือนกัน

ปักชีและปักษาที่พากันมาสร้างกุศลอยู่จำพรรษาที่วัดนี้ทุก ๆ ปีเป็นเวลาติดต่อกันมา ๑๕ ปีแล้ว มาจากถิ่นต่าง ๆ กัน มีทั้งหมด ๖ ฟุ่ มาจำพรรษาตั้งแต่เริ่มต้นเข้ามาวัดวันอาสาฬหบูชา จนถึงวันกลางเดือนสิบสอง หมดฤดูฝน นกเหล่านั้นก็จะกราบนมัสการลาไปยังถิ่นฐานของตนเป็นกลุ่ม ๆ

กลุ่มหนึ่งอยู่ที่เชียงใหม่ จังหวัดแพร่ จังหวัดน่าน อีกกลุ่มอยู่ทางเพชรบูรณ์ ชัยบาดาล และกลุ่มสุดท้ายอยู่บางปะอิน แต่ละกลุ่มต่างก็สอนลูก ๆ ของตนให้ถือปฏิบัติตาม นกเอี้ยง นกคิ่ง ไค้ดง นกสาธิกา นกนางนาค มีอายุไม่ถึง ๓๐-๔๐ ปีหรือก ไปโดนพวกคนร้ายยิงเสียบ้าง เป็นโรคตายบ้าง อายุไม่ถึง ๑๐ ปีมันก็ตายแล้ว แต่เหตุใดเล่าจึงพากันมาบำเพ็ญกุศลที่นี้ทุกปี ติดต่อกันถึง ๑๕ ปีผ่านมา เท่าที่จำได้ นกที่มากคือ นกเอี้ยง สาธิกา เป็นต้น เมื่อมันมา มันจะคุยกัน มารักษาศีลกินบวชตลอดพรรษาทีเดียว กลางวันก็ไปหากินถึงกำแพงเพชร อุดรดิตต์ ไปหากินจังหวัดแพร่ ไปไกลจากวัดอัมพวันมาก มันก็พูดกันรู้เรื่อง มันกลองสามตัวซ้ำห้ก อาตมาก็ทาน้ำมันให้เอาผ้าเหลืองผูกขามันไว้ มันก็หาย

มีคราวหนึ่งเอาตมาไปบรรยายธรรมที่พิษณุโลก ระหว่างกลางพรรษา ไปอบรมทหารค่ายพระนเรศวรมหาราช ค่ายเอกาทศรถ กลับมาก็มาทำธุระข้างทางใต้นครสวรรค์ลงมา ที่ในป่านั้น นกเอี้ยงฝูงหนึ่งบินมา เอาตมาจำได้ นกก็พูด เพราะมีผ้าเหลืองผูกขา ก็มาบินวนที่เอาตมา ๆ ก็บอกว่า

“เอี้ยงเอ๊ย กลับไปก่อนเถอะ” แล้วก็ออกตามมาถึงวัดที่หลังน กนี้แหละขอเล่าสั้น ๆ นกมันมาเกาะตามต้นไม้กว่าจะนอนใช้เวลา ๓-๔ ชั่วโมง สงสัยเงี้ยวจ้าว ๆ อยู่กันเป็นกลุ่ม ๆ อยู่ข้างโบสถ์ ข้างศาลา ข้างหอประชุม ข้างกุฏิเอาตมา ข้างกุฏิกรรมฐานกับโรงครัว ข้างหอฉัน ทั้งหมด ๖ กลุ่ม กลุ่มหนึ่งเป็นหมื่นตัว มากันมากมาย มันก็สั่งกันไว้ว่า “ลูกเอ๊ย พอตายแม่ตายนะ เจ้าจงมาบำเพ็ญกุศล รักษาศีลที่วัดอัมพวันนี่นะ” ก็สั่งลูกไว้

ตัวมันเองตายไปแล้ว ลูกก็มาต่อให้ จึงได้มันกมาทุกปี มารักษาศีลถึงกลางเดือนสิบสอง พระสงฆ์รับกฐินเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็กราบนมัสการลา กลับไปยังเคหสถานของเขา กลุ่มสุดท้ายไปบางปะอิน มันก็เล่าอย่างนี้ ย้ำรุ่ง ตอนที่จะเดินทางไปหากิน ฝูงนกจะลเวลาตี ๔ พร้อมพระวัดอัมพวัน พระเจริญกุศลภาวนา นกมันก็เงี้ยวจ้าวอนุโมทนาเตรียมตัวไปหากิน และบินไปไกล ๆ มาก

ยามเย็นกลับมาแล้วก็ตรวจตราพวกมันว่า ตัวผู้ตายก็ตัว ตัวเมียตายก็ตัว มีใครบ้าง หัวหน้านกก็ตรวจตรา เขารักกันดี สามัคคีกันดี เงี้ยวจ้าวกว่าจะนอน พอตตรวจตราเรียบร้อยเขาจะเจียบเลยทั้งหมดในวัดนี้ บางทีมีคนร้ายเข้ามาเขาจะตื่น หรือพระถิ่นอื่นมาอบรมที่วัดนี้หมื่นผ้าไม่เรียบร้อย ตบไม้ตบมือ นกเขาจะบินขึ้นมาแล้วถามว่า “เฮ้! พระวัดเราไม่น่าเป็นอย่างนี้ไปได้”

หัวหน้านกเขาก็จะบอกว่า “ไม่ใช่พระวัดนี้ ดูให้ดี” นกจึงเจียบไป นกมันก็สั่งกันไว้ นกเอี้ยงก็สั่ง กลุ่มสุดท้าย กลุ่ม ๖ บินไปทางใต้ ทางบางปะอิน ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ปีนี้เอง โยมตลิบ พันธุ์ผล อยู่ที่บางปะอินมาเล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า เกิดอัศจรรย์ดลบันดาล นกเอี้ยงที่เลี้ยงไว้พูดได้เรื่องแปลกมาก เขาเล่าประวัติของนกว่า นกเอี้ยงมันตจากต้นกระทู้ที่หลังบ้านของแก ลูกเขยนำมาเลี้ยงไว้ ๓ ปีแล้ว มันโตขึ้นก็พูดได้ แม่ตลิบนี้อายุ ๗๕ ปีแล้ว เขาไปนากันหมด นกก็บอกว่า “แม่แก่ ขอข้ากินหน่อย หัวแล้ว” แม่แก่ก็พูดว่า “เอี้ยงเอ๊ย แม่แก่ลูกไม่ไหวหรอก ไม่สบาย เหนื่อยเหลือเกิน มันหืดหอบ เพ้อภาคต ปวดขาลูกไม่ไหว” “แม่แก่กินข้าวเสียซี แม่แก่กินข้าวเสียก่อนก็ได้ กินแล้วค่อยมาให้เอี้ยง ขอกินข้าวหน่อย” แม่แก่ก็พูดต่อไปอีกว่า “เอี้ยงเอ๊ย แม่แก่ลูกไม่ไหวจริง ๆ นะ มันปวดขา ให้เขากลับจากนาก่อน ค่อยกินข้าวนะ” “แม่แก่ไปวัดทีพวัน จังหวัดสาตชชี แม่แก่จะได้หาย หายนะแม่ต้องไปนะแม่แก่นะ ไปวัดนั่นนะ” ลูกสาวกลับจากนาก็บอกกับลูกสาวว่า นกมันพูดได้นะ แม่ลูกไม่ไหวก็บอกให้ไปวัดนี้ จังหวัดนี้ แล้วจะหาย ลูกสาวก็บอกว่า

“โอ๊ย! ไปเชื่อมันทำไม วันเดือนปี ไม่เคยออกจากกรงไปไหน จะรู้วัดทีพวันจากไหน” แม่แก่ก็บอกว่า “มันไม่เคยออกจากกรงไปไหนก็จริงอยู่นะลูกนะ แต่ทำไมพูดอย่างนี้ บอกให้ไปอย่างนี้” อีกวันหนึ่งเขาออกไปนากันอีก นกเอี้ยงก็ขอข้าวกินอีก

แม่แก่กับบอกลูกไม่ไหว ไปไม่ได้ เห็นน้อยเหลือเกิน “แม่แก่ไปนะ แม่แก่ไปให้ได้เขี้ยว วัดทิพวัน จังหวัดสาด” มันพูดไม่ชัด แต่แม่แก่จำได้ชัด ก็เล่าให้ลูกสาวฟังอีก พอดี รร.จอมสุรางค์อุปถัมภ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเคยพานักเรียนมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน มีหลานของบ้านนี้มาด้วย เลยกบอกแม่แก่ว่า “ไม่ใช่วัดทิพวันหรือ วัดอัมพวันแน่ จังหวัดสิงห์บุรี หนูไปอบรมมาแล้วหลายวัน มีมะขามกายสิทธิ์ มีน้ำมันด้วย” “เห็นจะถูกของเอียงแล้ว” อยู่ต่อมาบอกบอกว่า “เอียงเอียง ถ้าแม่แก่ไปหาวัดนี้เจอนะ แม่แก่จะเอากลับยาม ๆ มาให้” เอียงหัวเราะใหญ่เลย เป็นไปได้ที่น่าสนใจเหมือนกัน

ต่อมาไม่นานแม่แก่ตลับนี้ ก็ชวนคนข้างบ้านมาเที่ยวสาดแสวงหาวัดอัมพวัน มาลงที่สิงห์บุรี มาถามเขาพูด เขาก็บอกให้ขึ้นรถวัดตราขมาลงหน้าวัด แวะเข้ามากว่าจะคุยกับอาตมา เป็นเวลา ๓ อาตมาก็นึกถึงเรื่องเก่ามาเล่ากันใหม่ นึกเอียงมันบอกลูกมันไว้ บอกหลานมันไว้ สิ่งไว้ยังงี้ มันก็ทำให้สังหรณ์จิต บอกแม่แก่ไปวัดนี้เถอะ หายแน่ อาตมานึกว่าต้องหายแน่เลย ก็บอกยกไปให้คือตะไคร้ขง ให้น้ำมันไปขวดหนึ่ง ยาผง ๒ ห่อ เห็นอยู่นี้หายแน่ และติดตามผลได้ทราบมาว่าหายแล้ว อาตมาก็สงสารเอียงมันป่วยตายมาจำศีลที่วัดเรา นึกว่าให้เกียรติมันด้วย ให้เกียรติมันเอียงพูดได้ อาตมาพูดมาเพื่อเป็นแนวคิดถึงนักปิกษีและปิกษาที่มาเจริญภาวนาบำเพ็ญกศล เป็นแสน ๆ ล้าน ๆ ตัวที่วัดของเรา เป็นเวลา ๑๐ กว่าปีแล้ว มันก็สั่งลูกไว้ให้มาที่นี่ อยางแม่ตลับที่บางปะอินนั้น นกมันตบไปเก็บมาเลี้ยงไว้มันก็บอกอย่างนี้แหละ ได้อัดเทปไว้เพื่อเป็นหลักฐานเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม นับประสาอะไรกับนก คนเรายังไม่ค่อยอยากจะทำ เพราะไม่อย่างสร้างความคิดให้มีปัญญา ก็แล้วไป อาตมาชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลาในที่ประชุม ก็เกรงใจพี่น้องกำลังจะง่วงนอน แต่อาตมาต้องกลับไปทำงานถึงตี ๓ ก็แก่แล้วนะ ไม่ใช่หนุ่มสาวอย่างท่านทั้งหลาย แต่เราก็ต่องทำงานให้เสร็จ ตามที่เราตั้งใจไว้

คนเราที่ตั้งใจอย่างไร ทำอย่างนั้น แล้วมีวาจาสิทธิ์ จะนึกเงินไหลนอง นึกทองไหลมาแน่ ถ้าพูดแล้วไม่ทำ เป็นกิจกรรมที่เลวร้ายเป็นกฎแห่งกรรม เสียสัจจะ คนนั้นจะทำมาหากินไม่ขึ้น และคนนั้นจะทำอะไรไม่ได้รับผล ไม่ได้อันสูงส่ง ไม่สมความมุ่งมาดปรารถนาอย่างแน่นอน ความเจริญรุ่งเรืองก็จะไม่มาสู่ชีวิตของเขา มีความหมายอย่างนี้ ขอความสุขสวัสดิ์ดั่งมีแก่ท่านทั้งหลาย ขอทุกท่านจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณธรรมาสมบัตติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนา ด้วยกันทุก ๆ ท่านเทอญ..
วัดทิพวัน

“วัดอัมพวัน” สิงห์บุรีของหลวงพ่ोजรัญ ใคร ๆ ก็รู้ว่า “วัดป่ามะม่วง” แต่เจ้าวิทกนน้อยแสนกตัญญูตัวนี้ กลับตั้งชื่อใหม่ให้ว่า “วัดทิพวัน” ซึ่งมีความหมายว่า วัดนี้เป็นที่สถิตของทวยเทพผู้มีเทวธรรมประจำใจ

คุณป้าตลับ พันธุ์สุมล อายุ ๗๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓๔ หมู่ ๘ ต.คลองจิก อ.บางปะกีน จ.พระนครศรีอยุธยา กับคุณน้ำทอง ไพรย สุวรรณสุข เพื่อนข้างบ้าน ได้เดินทางไปพบหลวงพ่ोजรัญที่วัดอัมพวัน ตามเสียงบอกของนกเอียงที่เลี้ยงไว้ เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๓๒ หลวงพ่ोजรัญได้เมตตาสนทนาด้วยและบันทึกเทปไว้ คำสนทนามีดังนี้

คุณป้าตลับ ฉันไม่สบายจะหลวงพ่ोजรัญ ไปให้หมอเขารักษาแล้ว แต่ไม่หาย หลวงพ่ोजรัญ เขายังงี้

คุณป้าตลับ เขาบอกว่า หายขาดนะ มันไม่หายขาดหรือ หลวงพ่ोजรัญ มีอาการงี้

คุณป้าตลับ เหนื่อยจะ เหนื่อยจนแน่น หลวงพ่ोजรัญ ทานข้าวได้ไหม

คุณป้าตลับ เวลาเหนื่อยขึ้นมา อะไร ๆ รับประทานไม่ได้ทั้งนั้น เพราะมันแน่นจนตั้ง หลวงพ่ोजรัญ ท้องผูกไหม

คุณป้าตลับ ท้องไม่แข็งผูกจะ เวลาเหนื่อยขึ้นมาไปปรับหมอมานิดยา เขาบอกว่าฉีดให้ฉัน ๒ เข็ม ฉีดหรือเปลา ก็ไม่รู้ มันผลอตัว เข้าขึ้นมาขอโทษเถอะหลวงพ่ोजรัญ ถ่ายรดเมื่อไรไม่รู้ ไอตัวฉันออก ออจระแห่งติดตัว ฉันต้องเอาน้ำรดเอาแปรงขัด หลวงพ่ोजรัญ ตอนนั้นอยู่โรงพยาบาลหรืออยู่ที่บ้าน
คุณป้าตลับ อยู่ที่บ้านจะ

หลวงพ่ोजรัญ หมออะไร

คุณป้าตลับ ชื่อหอมตะ เป็นผู้หญิง เขามาเป็นอนามัยอยู่หน้าบ้าน
หลวงพ่ อ้อ

คุณป้าตลับ นกเอี้ยงที่ฉันเลี้ยงไว้
หลวงพ่ มันไปยิง ไง มายัง ไง

คุณป้าตลับ มันอยู่ข้างบนต้นกระทุ่มจะ ฝนตกลงมาถึงไม่พาดนกเอี้ยงพลัดตกลงมา ๑ ตัว จะเป็นตัวผู้หรือตัวเมียก็ไม่รู้ละ ลูกเขย
ฉันไปเห็นเข้าเขาก็เลยจับเอามา มันลั่นงกๆ จะตาย มากถึงก็เอาผ้าห่อไว้ เข้าขึ้นมาก็เอาข้าวป้อนทีละเม็ดสองเม็ดไปอย่างนั้น ปาก
ข้าง ๆ ขาวยังเล็กมาก ขนขึ้นบ้าง ไม่ขึ้นบ้าง เลี้ยงมาจนโต มาปีนี้เขาบอกกับฉันว่า “แม่แก่ขอข้าวกินหน่อย” ฉันก็บอกว่า “เอี้ยงเอ๊ย
แม่แก่ไปไม่ไหว” บอกให้ฉันกินข้าว “กินซิ กินเสียซิ” พอไปกิน ก็กินไม่ได้ เขาบอกกับฉันว่า “ไปวัดตีพวันซิแม่แก่ จังหวัด
สาตะนะ” ฉันก็มาเล่าให้ลูกสาวฟัง ลูกเขาก็บอกว่า “จะไปเชื่อถืออะไรแม่เอ๊ย

นกวันเดือนปีก็ไม่เคยออกจากกรง มันจะเอาเรื่องมาจากไหน พูดเรื่อยเปื่อยไป” ฉันยังฟังไม่ไหว ฉันก็เลย มาสักอาทิตย
กว่า ๆ นี่หลานสาวของฉันอยู่ รร.จอมสุรางค์อุปถัมภ์ที่อยู่ธยา ครูอาจารย์เขาพามาวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี หลานเล่าให้ฟังด้วย
เขาเก็บมะขามไป หลวงพ่บอกว่ามะขามต้นนั้น เป็นมะขามกายสิทธิ์ หลานฉันก็เก็บเอาไปและไปแกะดูข้างในมีหู ๒ หู เป็นศีรษะ
บ้าง เป็นนางกั๊กบ้าง ด้วยความเคารพนับถือหลวงพ่ ฉันก็ติดต่อนานี้ ฉันก็เลยไปชวนคนนี่ (คุณทองไปรย สุวรรณนช เพื่อน
บ้าน) เขามา บอกว่า “ไปด้วยกันเถอะ” เขากลับมา “ป่าเคยไปไหม” ก็บอกว่า “ไม่เคย นกเอี้ยงมันบอก ก็จะไปตามที่นกเอี้ยงพูด”
หลวงพ่ “นกเอี้ยงมันพูดได้”

คุณป้าตลับ “จะ เลี้ยงมา ๓ ปีเข้านี้แล้ว”
หลวงพ่ “มันพูดอะไรได้บ้างละ”

คุณป้าตลับ “มันเรียก แม่แก่ ทับทิม ร้องเรียกได้ นาน ๆ ก็สายชลกินข้าว”
หลวงพ่ มันพูดได้นะ แต่ตอนบอกมาตีพวัน นะ แม่แก่ทำงานไม่ไหว เอาข้าวให้กินไม่ได้ นกเอี้ยงบอกให้มาสิ”

คุณป้าตลับ “จะ บอกให้มา ไปจังหวัดสาตะนะแม่แก่ ฉันก็นึกว่าจังหวัดสาตะนะ จะครั้งไหนก็ไม่รู้ เอี้ยงถึงพูดว่าจังหวัดสาตะ”
คุณน้าทองไปรย “ฉันถามเขามาเรียกว่า ตีพวัน จังหวัดสาตะอยู่ที่ไหน ก็ไม่มีใครรู้ เขาบอกว่ามีแต่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

หลวงพ่ “มีวัดอัมพวัน วัดเดียว นี่แหละ วัดนี้เป็นวัดเก่าแก่อั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา”
คุณป้าตลับ “ฉันนึกไว้แล้วว่า ถ้าพบหลวงพ่ก็จะเล่าให้หลวงพ่ฟัง”

หลวงพ่ “นกเอี้ยงมันพูดบ่อยไหม หรือบอกตอนไม่สบาย”

คุณป้าตลับ “จะ ฉันไม่สบาย ขอข้าวกิน ฉันก็พูดว่าไปไม่ไหว เขาก็บอกให้ฉันมาตีพวัน จังหวัดสาตะ ฉันก็นึกเอ! จังหวัดสาตะที่ไหน
ก็ไม่รู้ ถามเขาก็ไม่มีใครรู้สักคน”

หลวงพ่ “นกมันก็รู้ดีเหมือนกันนะ”

คุณป้าตลับ “จะ หลวงพ่ ตั้งแต่เลี้ยงมา ก็ไม่เคยเปิดกรงออกเลย”

หลวงพ่ “มันคงเชื่องนะ”

คุณป้าตลับ “จะ เชื่องแล้ว”

หลวงพ่ “โยมอยู่บ้านทำอะไร”

คุณป้าตลับ “ฉันไม่ได้ทำอะไรเลย น้ำเขาก็ไม่ให้ดัก ข้าวเขาก็ไม่ให้หุง อะไรก็ไม่ทำ ของเก่า ๆ ที่เราเคยทำซั๊กสิมบ้างแล้วหลวง
พ่ ทำไม่ไหวเข้า”

หลวงพ่ “อุตส่าห์แสวงหามา นกเอี้ยงมันบอก”

คุณป้าตลับ “จะ ฉันไปตามปากนกเอี้ยงว่า ไปซิแม่แก่ ไปเถอะแม่แก่ ไปเถอะ ๆ นกเอี้ยงมันว่ายังงั้นจริง ๆ”

หลวงพ่อกลับไปนิโยม อาตมาจะบอกให้ เอาต้นตะไคร้มาสับเข้า ตากแดดให้แห้ง แล้วคั่วให้เหลือง รากกับใบไม่เอาใส่ถุงเก็บไว้ ชงน้ำร้อนดื่มตลอดไป ดื่มต่างน้ำเลย มันจะหายเหนื่อย แล้วก็หายปวดขาด้วย ต้นตะไคร้จำไว้ละ ต้นที่เขาเอามาแกลงนี้แหละ ตามบ้านพอหาได้ใหม่แล้ว

คุณป้าตลับ เจ้าประคุณอ้อย ขอให้หายเสียทีเถิด ฉันทิ้งลูก ทำมาหากินกับเขาไม่ไหวหลวงพ่อก ต้องอาศัยลูก หลวงพ่อก ทำนาเยอะไหม

คุณป้าตลับ นาไม่มีจะ เดิมมีอยู่ ๒๕ ไร่ แบ่งให้ลูกชาย ๑๑ ไร่ ลูกสาว ๑๔ ไร่ ฉันทิ้งหมดตัวเอง ให้ลูกไว้ เพื่อฉันทายไปลูกจะได้ไม่รบกั้น ขออาศัยเท่านั้นแหละ ลูกชายเขาอยู่กรุงเทพฯ เขาส่งเงินมาให้ทีละร้อยสองร้อย แต่เขามีครอบครัวแล้วก็เกรงใจเขา ที่อยู่ที่อยู่กับลูกสาว

หลวงพ่อก อายาลิม เอาตะไคร้หั่นตากแดดให้แห้ง คั่วให้เหลือง ๆ ชงต่างน้ำชา ดื่มตลอดไปเลย หัวน้ำก็ดื่มน้ำตะไคร้แหละ คุณป้าตลับ หลวงพ่อก ฉันทายไปวัดที่จังหวัดอยุธยา ไปนั่งกองทานกับเขา ชิคคนนั้นเขาบอกกับฉันท บอกว่า “ยาย เมื่อก่อนนี้ลูกของยาย คนที่ยังไม่ได้แต่งงาน ยายมีสมบัติอะไรก็ให้ลูกไว้ เขาก็เอาฝังไว้ ตายไปของก็ยิ่งถูกฝังอยู่ ให้ยายปลุกศาลเสีย เขาจะเอาเงินมาคืนให้ จะจริงไหมหลวงพ่อก

หลวงพ่อก ไม่จริงหรอก เชื่ออะไรไม่เข้าเรื่อง อายาไปเชื่องมงามย ปลุกศาลที่ไหนอีกเล่า เขาให้ปลุกศาลที่ไหน เราเป็นชาวพุทธ ต้องนับถือพระ สวดมนต์ไหว้พระถึงจะถูก ปลุกศาลทำไม ปลุกให้ใครอยู่ละ ไม่ได้เรื่อง เดียวนี้หากินหลอกลงกันเหลือเกิน ไม่ได้เรื่องได้ราว

คุณป้าตลับ ไม่จริงหรือหลวงพ่อก

หลวงพ่อก เดียวจะให้ยาผงไป ๒ ห่อ ทำเอาไว้ใช้ เป็นยาระบายเลือดระบายลมที่ไม่ดี ละลายน้ำผึ้ง ปั่นลูกกลอน ทานก่อนนอน อีกห่อหนึ่งสีเหลือง ๆ ทานตอนเช้า ละลายน้ำผึ้งเหมือนกัน

คุณป้าตลับ เขาว่าหลวงพ่อกมีน้ำมันด้วย

หลวงพ่อก มี น้ำมันที่กรอกใส่ขวดแล้วมีหรือเปล่าก็ไม่รู้ เดียวตอนเข้ามาขอเขา ใช้ น้ำมันทาแขน ทาขาแก้ปวดแก้เมื่อย ทีนี้ถ้าดื่มน้ำตะไคร้ชง ก็ไม่ปวดไม่เมื่อยหรอก คุณน้าทองโปรย พวกบ้านเขาเป็นเหน็บชา หลวงพ่อก เป็นเหน็บชากินตะไคร้เข้าไป ตะไคร้ชงนี้แหละกินต่างน้ำเลยนะ ถ้าเชื่ออย่างนี้หาย ไม่เป็นไร และเหนื่อยก็จะหายไป หลอดคอมนัดบ หายใจไม่สะดวกมันก็หอบ ได้กลิ่นใต้ละอองก็หอบ

คุณป้าตลับ แหม! แทบขาดใจตายเชียวหลวงพ่อก

หลวงพ่อก หอบคล้าย ๆ หืดนี่แหละ แต่ดื่มน้ำตะไคร้เรื่อยไปเถอะ ลมจะไม่เป็นด้วย จำไว้ละ ไม่เป็นไรหรอก

คุณป้าตลับ ฉันทว่ามานี้จะมาเล่าให้หลวงพ่อกฟัง ว่ามาตามทีนุกเอียงบอก

หลวงพ่อก นุกเอียงมันบอกให้มา ก็ดีแล้ว คงจะเป็นบุญของโยม จะหายโรคภัยภัย พรุ่งนี้มาเอาน้ำมันไปขวดหนึ่ง ให้เจ้าโนนอีกขวดหนึ่ง ทาแขนทาขาแก้เมื่อยแก้ปวด อายาลิม น้ำตะไคร้ชง ปวดขาหาย ไม่เป็นลม ไม่เป็นโรคมะเร็ง ไม่เป็นโรคลำไส้ ตะไคร้ชงดื่มต่างน้ำเลย อายา ไปกินอย่างอื่น น้ำมันทาแก้ปวดแก้ขา ยาก็ไปอายาลิม เข้าเอาน้ำมันไปทานะ

คุณป้าตลับ จ๊ะ

บันทึก เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ คณะลูกศิษย์หลวงพ่อกได้เดินทางไปเยี่ยมคุณป้าตลับตามที่อยู่ที่คุณบอกไว้ ได้พบคุณป้า ลูกสาว หลาน ๆ และเพื่อนบ้าน ถ่ายรูปนุกเอียงและคุณป้าไว้ด้วย พวกเราเข้าไปคุยกับเอียง “เอียง พวกเรามาจากวัดอัมพวันนะ จะขอถ่ายรูปเอียงแต่งตัวให้สวย ๆ นะ”

นุกเอียงเอียงคอมองแล้วไซ้ปาก พร้อมทั้งโก้งคองจนหงอนที่หัวตั้งขึ้น ดูสวยงามมาก แล้วพูดว่า “กินชะ กินชะ” คุณป้าเล่าว่า พอกลับมาถึงบ้านก็ซื้อกล้วยให้เอียง เขากินเสียตั้งหลายวัน และได้ต่อว่าเอียงว่า “เอียงเอ๋ย โหนบอกวว่า วัดทิพวัน ไม่ใช่สักหน่อยเป็นวัดอัมพวัน ต่างหาก”

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ ชูธรรมโม

ปักหมุดจำพรรษาที่วัดอัมพวัน

www.jarun.org

นกเอี้ยงเอียงคอมองแล้วพูดว่า “เอาหวางกับดินเสียบ้างซิ ไม่ใช่วัดกระต่ายกระต่า วัดแก้ววัดแก” คุณป้าเล่าว่าหลังจากนั้นเอี้ยงก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้เลยจากที่สังเกตขณะสนทนา คุณป้ามีอาการกระดูกประรีกระเป่า และเดินได้คล่องแคล่ว อาการเหนื่อยไม่ปรากฏให้เห็นเลย เมื่อกลับถึงวัด ได้ถวายรายงานหลวงพ่อบอกว่า นกเอี้ยงพูดเป็นปริศนา สอนคุณป้าให้มีใจหนักแน่น

.....